

Sygn. akt VII U 1858/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: protokolant sądowy Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2014 r. w Warszawie

sprawy I. L. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania I. L. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 4 lipca 2013 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1858/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczona I. L. (1) w dniu 19 lipca 2013 r. roku złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 4 lipca 2013 r. znak: (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że z powodu chorób skóry w postaci egzemy oraz schorzeń psychiatrycznych tj. nawracającej depresji, problemów z pamięcią, problemów w kontaktach z ludźmi, a także próby samobójczej podjętej przed rozpoczęciem leczenia psychiatrycznego, znajduje się obecnie w stanie, który uniemożliwia jej wykonywanie jakiegokolwiek pracy (odwołanie - k.2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożonej w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 26 lipca 2013 roku, wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że odwołująca nie spełniła jednego z warunków niezbędnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. warunku uznania wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy. Oddział podkreślił, iż w toku postępowania administracyjnego, odwołująca została skierowana na badanie Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 5 czerwca 2013 r., uznała badaną za zdolną do pracy. W związku z powyższym, organ rentowy uznał, iż zaskarżoną decyzją z dnia 4 lipca 2013 r. zasadnie odmówiono odwołującej, prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k.3 a.s.).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona I. L. (1), urodzona w dniu (...) (nr PESEL (...)) posiada tytuł zawodowy magistra farmacji. Do dnia 31 grudnia 2011 r. I. L. (1) prowadziła działalności gospodarczą o nazwie (...). Wykonywanie pracy w ramach ww. działalności było ostatnią formą aktywności zawodowej ubezpieczonej. Od dnia 1 stycznia 2009 r. odwołująca jest osobą bezrobotną. W okresie od dnia 5 stycznia 2009 r. do dnia 23 stycznia 2010 r. I. L. (1) pobierała zasiłek dla bezrobotnych (na podstawie dokumentacji zatrudnienia ubezpieczonej k. 7-23 a.s).

Na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 12 grudnia 2012 r. (wydanej w oparciu o treść przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 kwietnia 2013 r. (k. 107 a.r). W związku z upływem terminu na jaki przyznane zostało świadczenie ubezpieczona w dniu 19 marca 2013 r. złożyła do organu rentowego wnioski o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 143 a.r). W związku z zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed ZUS ubezpieczona została skierowana na badanie do Lekarza orzecznika ZUS, który po jego przeprowadzeniu wydał (w dniu 25 kwietnia 2013 r.) orzeczenie stwierdzające, że I. L. (1) nie jest niezdolna do pracy (k. 142 a.r).

Ubezpieczona złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS, w skutek czego sprawa została skierowana do Komisji lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej, wydała w dniu 5 czerwca 2013 r. orzeczenie, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 163 a.s).

W oparciu o orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS organ rentowy wydał, w dniu 4 lipca 2013 r., decyzję znak: (...) odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż ubezpieczona nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie nie jest niezdolna do pracy (k. 165 a.s).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego, ubezpieczona I. L. (1) odwołała się do tutejszego Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k 2-3 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: psychiatry, ortopedy i kardiologa celem ustalenia czy odwołująca jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej ze szczególnym wskazaniem daty powstania niezdolności do pracy. Sąd zobowiązał również biegłych sądowych do wskazania czy ewentualna niezdolność do pracy odwołującej jest trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to, na jaki okres. (postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych k. 11 a.s.).

Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii M. P., z dnia 21 października 2013 r., iż u odwołującej występują nawracające zaburzenia depresyjne, które w znacznej mierze są uwarunkowane sytuacyjnie. W przypadku odwołującej, można skorzystać z leczenia w Oddziale Dziennym Placówek Leczenia Psychiatrycznego. Z powodu zaburzeń psychiatrycznych odwołująca nie jest osobą niezdolna do pracy (na podstawie dowodu z opinii biegłej sądowej z zakresu psychologii M. P. z dnia 21 października 2013 r.- sporządzonej po zapoznaniu się przez biegłą z dokumentacją medyczną odwołującej oraz po bezpośrednim badaniu ubezpieczonej, k. 35 a.s).

W oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego, specjalisty z zakresu kardiologa dr n. med. J. K. z dnia 1 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy stwierdził, że u odwołującej rozpoznaje się chwiejne, zadowalająco kontrolowane farmakologicznie nadciśnienie tętnicze. Odwołująca jest wydolna krążeniowo. Zakres schorzeń kardiologicznych, na które cierpi odwołująca nie daje wystarczających podstaw do uznania wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu kardiologii dr n. med. J. K. sporządzonej po zapoznaniu się przez biegłego z dokumentacją medyczną odwołującej oraz po bezpośrednim badaniu ubezpieczonej, k. 47-48 a.s).

Na podstawie dowodu z opinii biegłej sądowej z zakresu ortopedii lek. med. J. S., Sąd Okręgowy ustalił, iż u badanej występuje choroba zwyrodnieniowo – dyskopatyczna kręgosłupa bez objawów korzeniowych, bez objawów ubytkowych, wewnątrzkanalowa torbiel maziówkowa na poziomie L3/4 po stronie lewej oraz otyłość. Aktualny stopień zaawansowania schorzeń narządów ruchu odwołującej nie daje podstaw do uznania I. L. (1) za osobę niezdolną do pracy, nawet w stopniu częściowym (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedę lek. med. J. S. z dnia 26 lipca 2014 r. k. 65 a.s).

W dalszym toku postępowania na rozprawie w dniu 20 listopada 2014 r. odwołująca wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii na okoliczność istnienia u odwołującej częściowej niezdolności do pracy w wykonywanym zawodzie oraz o zobowiązanie biegłego psychiatrę, który sporządził opinię w dniu 21 października 2013 r., do jej uzupełnienia poprzez ustne przesłuchanie na rozprawie. Organ rentowy wniósł o oddalenie wniosków strony odwołującej (stanowiska i wnioski stron k. 90-91 a.s). Postanowieniem wydanym na przedmiotowej rozprawie, Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe strony odwołującej w zakresie powołania innego biegłego psychiatry oraz uzupełnienia dotychczasowej opinii sporządzonej przez biegłego psychiatrę poprzez ustne przesłuchanie na rozprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ubezpieczonej. Autentyczność zgromadzonych dokumentów, przywołanych powyżej, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego i bezpośrednie badanie przez lekarzy z zakresu ortopedii, kardiologii i psychiatrii którzy są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawczyni. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie I. L. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 4 lipca 2013 r., znak: (...) jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku”

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39 poz. 353 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego – z dnia 28 stycznia 2004 roku, w sprawie II UK 222/03, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii wszystkich biegłych lekarzy specjalistów nie ulega wątpliwości, że ubezpieczona nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego. Nie jest ona bowiem osobą niezdolną do pracy. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 5 czerwca 2013 r. uznała odwołującą za zdolną do pracy. Postępowanie przeprowadzone przed Sądem Okręgowym wykazało wprawdzie, że odwołująca cierpi na zaburzenia psychiatryczne w postaci nawracających depresji, niewielkich zmian wartości ciśnienia, które są dobrze kontrolowane farmakologicznie, a ogólny stan układu ruchu, nie ogranicza zdolności ruchowej ubezpieczonej. Dysfunkcje te w ocenie Sądu nie powodują u odwołującej niezdolności do pracy. Sąd na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów kardiologa, psychiatry i ortopedy uznał, że występujące u odwołującej dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały niezdolność do pracy. Sąd podkreśla, że dolegliwości ubezpieczonej wprawdzie nie mają sprecyzowanych rokowań jednak w przypadku ich nasilenia, odwołująca może korzystać z czasowych zwolnień lekarskich i opieki ambulatoryjnej oraz stosowanych terapii psychiatrycznych. Ewentualna poprawa zdrowia ubezpieczonej, może umożliwić odwołującej świadczenie pracy zgodnie z kwalifikacjami w zakresie przemysłu farmaceutycznego – jak dotychczas lub po przekwalifikowaniu, a także umożliwić podjęcie pracy nie, powodującej nasilenie występujących u niej dysfunkcji organizmu.

W zakresie oddalenia wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza psychiatry czy też zobowiązania biegłej M. P. do sporządzenia ustnej opinii uzupełniającej, Sąd oparł się o stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 16 września 2009 r., w sprawie I UK 102/09, zgodnie z którym nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego (w niniejszej sprawie także świadka –lekarza), jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Zdaniem Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający do wydania przedmiotowego orzeczenia i przeprowadzenie dalszych dowodów jest zbędne, ponieważ spowodowałyby wystąpienie przewlekłości postępowania .

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy, uznał, iż w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Zdaniem Sądu, przeprowadzone dowody w postaci opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów kardiologa (k. 47-48 a.s.), psychologa (k. 35 a.s.), ortopedy (k. 65 a.s.) - potwierdzające zdolność odwołującej do wykonywania pracy, zgodne są, ze stanowiskiem Komisji Lekarskiej ZUS, które stanowiło podstawę wydania prawidłowej decyzji organu rentowego. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie

ubezpieczonej jest całkowicie bezzasadne. Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)